

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: ویجی پراشاد
برگردان: آمادور نویدی
۲۱ می ۲۰۲۴

ویجی پراشاد

دانشجو می میرد ذلت نمی پذیرد

دانشجوها طاقت دورویی را ندارند

ضمیر آگاه جوانان، سرشت پست سیستم سرمایه‌داری و در مرکز آن، زشتی جنگ اسرائیل را برملا می‌سازند. آشکار بود که حمایت کامل کشورهای شمال جهانی از اسرائیل جهت نسل‌کشی فلسطینی‌ها منجر به خشم و اعتراضات شدید شهروندان علیه دولت‌هایشان می‌شود. از آنجایی‌که دولت امریکا به دولت اسرائیلی اختیار تام داده تا هرکاری که می‌خواهد با فلسطینی‌ها بکند، تعجبی ندارد که شهروندان امریکائی از اکتوبر ۲۰۲۳ شروع به تظاهرات اعتراضی مستمر بکنند.

از ۷ اکتوبر ۲۰۲۳، حمایت مالی امریکا از کمپین نابودی فلسطین‌ها توسط اسرائیل، شامل بیش از ۱۰۰ محموله سلاح کشتار جمعی و میلیاردها دالر کمک به اسرائیل بوده است. (۱)

اینک جوانان امریکا- مانند دیگر کشورهای شمال جهانی- مدت‌های مدیدی است که نابودی جامعه خود را حس کرده اند. همیشه کارهای خطرناک در انتظارشان است، حتی آن‌هایی که مدارک دانشگاهی بالاتری دارند و به علت تجربه‌های خود جهت تبدیل شدن به انسان‌های بهتری در جهان، دیدگاه اخلاقی درون آن‌ها بسیار توسعه یافته است. ستمگری‌های ریاضتی و معیارهای پاتریاکال (پدرسالاری) جوانان را مجبور ساخته است که علیه طبقات حاکم خود شوند. آن‌ها چیز بهتری می‌خواهند. حمله به فلسطینی‌ها منجر به ایجاد تفرقه شده است. این‌که این جوانان تا کجا پیش می‌روند، هنوز مشخص نیست.

دانشجویان سراسر امریکا، در فضای محوطه بیش از ۱۰۰ دانشگاه چادر زده اند، از جمله در معتبرترین مؤسسات کشور مانند کلمبیا (Columbia)، انستیتوی تکنولوژی ماساچوست (Massachusetts Institute of Technology)، استنفورد (Stanford)، ایموری (Emory)، دانشگاه واشنگتن در سنت لوئیس (Washington University in St. Louis)، و اندربیلت (Vanderbilt) و یئل (Yale)

دانشجویان دانشگاه‌ها شامل طیف‌های وسیعی از گروه‌های محلی، از جمله، سازمان‌های ملی هستند، در میان آن‌ها می‌توان از دانشجویان برای عدالت در فلسطین (Students for Justice in Palestine)، جنبش جوانان فلسطین (the Palestinian Youth Movement)، ندای یهودی برای صلح (Jewish Voice for Peace)، کُد پینک (CodePink)، سوسیالیست‌های دمکراتیک امریکا (Democratic Socialists of America)، حزب سوسیالیسم و آزادی (Party for Socialism and Liberation) نام بُرد.

دانشجویان در همه این چادرها، سرود، آواز و درس می‌خوانند، و مطالعه می‌کنند، برخی دعا می‌کنند و برخی دیگر جروب‌ها می‌کنند. این دانشگاه‌ها مقادیر زیادی از دارائی‌هایشان را در صندوق‌های سرمایه‌گذاری کرده اند که با صنعت تسلیحات و شرکت‌های اسرائیلی شریک اند، و مجموع دارائی‌هایشان در مؤسسات آموزش عالی به حدود تقریبی ۸۴۰ میلیارد دالر امریکا می‌رسد (۲).

هنگامی‌که دانشجویان می‌بینند پرداخت شهریه‌های روبه‌افزایش آن‌ها به صندوق‌های شرکت‌هایی می‌رود که در نسل‌کشی فلسطینی‌ها شریک اند و از آن سود می‌برند، برایشان تحمل‌ناپذیر می‌شود، و بدین‌جهت عزم‌شان را جزم کرده‌اند که با بدن‌هایشان مقاومت کنند...

زمانی دمکراسی پوسیده می‌شود که اقدامات مدنی مانند این (اعتراضات دانشجویی و توده‌ئی علیه نسل‌کشی فلسطینی‌ها) با نیروی کامل دستگاه‌های سرکوب دولتی روبه‌رو می‌شود. رؤسای دانشکده‌ها و مقامات مدنی محلی، نیروهای بشدت مسلح پولیس را با استفاده از هر طریقی که لازم باشد جهت برجیدن چادرهای دانشجویان فرستادند، تا با گذاشتن تک تیراندازها در بالای پشت‌بام‌های فضای محوطه چندین دانشگاه، قوی‌تر شوند.

ویدئو کلیپ‌های خشونت‌آمیز پولیس در رسانه‌های اجتماعی جهان پخش شده است. که نشان می‌دهد دانشجویان و استاد‌هایشان توسط پولیس با ابزار ضدشورش با شوک برقی، انذیت و آزار و دست‌گیر شده و از چادرهایشان بیرون انداخته می‌شوند. (۳) اما این اقدامات خشونت‌آمیز به جای روحیه زدائی و تضعیف جوانان، منجر به ایجاد جرقه‌ای در چادرهای جدیدی در دانشکده‌های نه تنها امریکا، بل‌که در کشورهای دور تری مانند استرالیا، کانادا، فرانسه، ایتالیا و انگلیس شده است.

عذر و بهانه هائی مانند خطر آتش‌سوزی چادرها ممکن‌ست تصمیم مدیران را سفت و سخت‌تر کند، اما این امر برای دانشجویان، و استادها که جهت دفاع از دانشجویان خود آمده‌اند، یا مردم نگران سراسر جهان، هیچ معنا و مفهومی ندارد.

خسونت‌های پخش شده در اینترنت و رسانه‌های اجتماعی یادآور قتل‌عام دانشجویان مخالف جنگ ویتنام و رها کردن سگ‌های پولیس به کودکان سیاه‌پوست در جنبش حقوق مدنی امریکاست.

این نه اولین و نه آخرین باری است که جوانان، به‌ویژه دانشجویان دانشگاه، نظم و ترتیب را بر جهانی تحمیل می‌کنند که مملو از روکش‌های دروغین با مصالحه است. نسل‌های قبل، در امریکا مبارزه کردند که دانشکده‌هایشان را از آپارتاید افریقای جنوبی و جنگ‌های زشت امریکا-محور در جنوب شرقی آسیا و امریکای مرکزی دور سازند.

جوانان در سال ۱۹۶۸، از فرانسه گرفته تا هند، از امریکا گرفته تا جاپان، علیه جنگ‌های امپریالیستی در الجزایر، فلسطین، و ویتنام شورش کردند و چشم‌هایشان محکم علیه فرهنگ خون آشام به پاریس، تل ابیب، و واشنگتن دوخته شده بود. برخورد آن‌ها توسط شاعر پاکستانی حبیب جالب درک شده بود، و در دروازه موجی لاهور سرود: «چرا مرا از زندان می‌ترسانی؟»، و «من ظلم و ستم و حرف زور را نمی‌پذیرم.»

مناسب است که از جوانان شجاع چین یاد کنیم که در ۴ مه ۱۹۱۹ به خیابان‌ها آمدند (زیرا که ما در ماه مه هستیم) تا تحقیرهای تحمیلی بر مردم چین را در جریان کنفرانس صلح پاریس (که منجر به پیمان ورسای شد)، محکوم نمایند. در طول کنفرانس، قدرت‌های امپریالیستی تصمیم گرفتند که بخش بزرگی از استان شاندونگ را که آلمان در سال ۱۸۹۸ از چین گرفته بود، به جاپان بدهند. در این انتقال قدرت، جوانان چینی ضعف جمهوری چین را که در سال ۱۹۱۱ تأسیس شده بود، درک کردند. متعاقباً، بیش از چهار هزار دانشجو از سیزده دانشگاه در بیجینگ زیر پرچمی به خیابان آمدند که روی آن نوشته شده بود «تلاش برای حق حاکمیت، خائنان ملی داخلی را از بین ببرید.»

دانشجوها از هردو، قدرت‌های امپریالیستی و هیأت ۶۰ نفره چینی به پاریس به رهبری لو ژنگ‌شیانگ (Lu Zhengxiang)، وزیر امور خارجه خشمگین بودند. یکی از اعضای هیأت به نام لیانگ کیچائو (Liang Qichao) آن‌قدر از این پیمان عصبانی شده بود، که بولتنی در ۲ ماه مه به چین فرستاد که منتشر و منجر به تحریک دانشجویان چینی شد.

اعتراضات دانشجویی به دولت چین فشار آورد تا مقامات حامی جاپان مثل کائو رولین (Cao Rulin)، ژانگ زونگشیان (Zhang Zongxiang)، و لو زونگیو (Lu Zongyu) را عزل نمایند. در ۲۸ جون، هیأت چینی در پاریس از امضای پیمان اجتناب نمود.

اقدامات گسترده و باقدرت دانشجویهای چینی، با جنبش ۴ مه آن‌ها، نه فقط به پیمان ورسای اعتراض می‌کرد، بلکه با انتقادهای بیش‌تری فرهنگ پوسیده نخبگان جمهوریخواه چین را برملا ساخت.

دانشجوهای چینی در جریان‌های چپ مانند آنارشیزم، اما ژرف‌تر در مارکسیسم، خواهان میهن‌پرستی بیش‌تری بودند. فقط دو سال بعد، چندین تن از روشن‌فکران مهم مرد جوانی که توسط این شورش هم‌چون فولاد آبدیده شده بودند، مانند لی دازائو (Li Dazhao)، چن دوکسیو (Chen Duxiu)، و مائو تسه دونگ (Mao Zedong)، در سال ۱۹۲۱، حزب کمونیست چین را بنا نمودند.

زنان پیش‌گام، سازمان‌هایی را بنا نمودند که میلیون‌ها زن را به زندگی سیاسی و روشن‌فکری جلب کردند، و متعاقباً به هسته عناصر حزب کمونیست تبدیل گشتند. جهت مثال، چنگ جونینگ (Cheng Junying) که فدراسیون آکادمیک زنان بیجینگ را بنا نمود؛ زو زونگان (Xu Zonghan)، که فدراسیون زنان شنگهای را بنا نمود؛ گو لونگزان (Guo

(Longzhen), ليو کوينگيان (Liu Qingyang)، دنگ ئینگچائو (Deng Yingchao) و ژانگ رومینگ (Zhang Ruoming) که اتحادیه رفقای میهنپرست زنان تیانجین را ایجاد نمودند؛ و دنگ لینگ به یکی از داستان‌سرایان پیشگام حومه چین تبدیل گشت.

خیلی از این مردان و زنان، ۳۰ سال پس از جنبش ۴ ماه مه، سیستم سیاسی پوسیده حاکم بر کشور را سرنگون کردند و جمهوری خلق چین را ایجاد نمودند.

چه کسی می‌داند که سرپیچی دانشجویان شمال جهانی به‌کجا ختم می‌شود؟ سرپیچی دانش‌جوها از پذیرفتن عذر و بهانه‌های طبقه حاکم و پذیرش سیاست‌های آن، بیش‌تر از خیمه‌هایشان، ریشه در خاک کشورشان دارد.

پولیس می‌تواند وحشیانه به دانشجویان حمله کند، آن‌ها را دستگیر کرده و چادرهایشان را نابود سازد، اما این امر فقط منجر به اختلال در رادیکالیسم می‌شود.

در بنبوحه هیجان جنبش ۴ ماه مه، شاعر چینی، ژو زینگ (Zhu Ziqing) (۱۸۹۸-۱۹۴۸) شعر «شفق» را سرود. شعرهای وی از ۱۹۱۹ تا عصر ما، از نسلی به نسل دیگر از دانشجویان چینی منتقل شده است:

در ژرفای شبی طوفانی،

پیش رویمان بیابانی برهوت قرار دارد.

هنگامی که از خشکی بیابان برهوت بگذری،

به مسیر مردم می‌رسی،

آه، در این تاریکی، مسیرهای بی‌شمار،

به‌چه سان باید بدرستی گام برداشت؟

پروردگار! سریعاً راه درست را نشانم بده،

بگذار به مسیرم ادامه دهم!

پروردگار به‌سرعت پاسخ داد، راه درست را می‌خواهی؟

کاری از دستم ساخته نیست

تو اگر راه درست را می‌خواهی؟

خودت باید آن‌را بسازی!

این همان مسیری است که جوانان می‌روند: آن‌ها این مسیر درست را می‌سازند، و، حتی درحالی‌که بسیاری از رهبران کشورهایشان تلاش می‌کنند تا مسیر جوانان را غیرممکن کنند، اما ضمیر آگاه آن‌ها همچنان نویدبخش مسیر انسانیت، افشاگر سیستم دوزخی ماست – که در مرکز آن زشتی جنگ اسرائیل قرار دارد.

درباره نویسنده:

ویجی پراشاد، تاریخدان، سردبیر و ژورنالیست هندی‌تبار در گلوبتروتر (Globetrotter) است.

وی سردبیر کتاب‌های جهان چپ (LeftWord Books) و مدیر تریکوننتینال (Tricontinental: Institute for

Social Research): مؤسسه جهت تحقیق اجتماعی است.

ویجی پراشاد بیش از ۲۰ کتاب نوشته است، از جمله ملت‌های تیره‌تر (The Darker Nations) و کشورهای فقیرتر

(The Poorer Nations).

آخرین کتاب‌های ویجی پراشاد مبارزه ما را انسان می‌کند) (Struggle Makes Us Human: Learning from Movements for Socialism): یادگیری از جنبش‌ها جهت سوسیالیسم و (با نوام چامسکی) عقب‌نشینی: عراق، لیبیا، افغانستان، و شکنندگی قدرت امریکا (The Withdrawal: Iraq, Libya, Afghanistan, and the Fragility of US Power).

برگردان شده از:

THE STUDENTS WILL NOT TOLERATE HYPOCRISY

VIJAY PRASHADBY

[/https://mltoday.com/the-students-will-not-tolerate-hypocrisy](https://mltoday.com/the-students-will-not-tolerate-hypocrisy)

May 6, 2024 | MLToday

منابع:

(۱)

U.S. floods arms into Israel despite mounting alarm over war's conduct

<https://www.washingtonpost.com/national-security/2024/03/06/us-weapons-israel-gaza/>

(۲)

۲۰۲۳ NACUBO-Commonfund Study of Endowments

2/15/2024

<https://www.nacubo.org/Research/2023/NACUBO-Commonfund-Study-of-Endowments>

(۳)

Middle East Eye

@MiddleEastEye

Noelle McAfee, the chair of the philosophy department at Emory University in Atlanta, was arrested during a pro-Palestine protest on campus.

<https://twitter.com/MiddleEastEye/status/1783599259650002973>